

Évközi III. vasárnap – 2011. január 23.

A hatalmas barnamedve húsz éve élt már az állatkertben. Mesterséges barlangja előtt volt egy körülbelül ötven négyzetméteres terület, amelyet erős kerítés választott el a külvilágtól. A kerítésen belül, ezen a kis területen rótt a medve végeláthatatlanul a lassú köröket, amikor éppen nem téli álmát aludta a barlangban. Napjában sok százszor körülcammogta ezt az ötven négyzetmétert, lehajtott busa fejjel, csak ritkán emelve tekintetét a bámész látogatókra. Így telt esztendő után esztendő. Egyszer egy éjjel a hatalmas ketrec rácsaira rádőlt egy közeli fa, s a már szintén megviselt, ócska kerítés tartópillérei összeomlottak. A rács minden oldala kidőlt, s a hangzavarra a barlangból kilépő medve előtt ott tátongott a szabad világ. Másnap reggel a munkába érkező gondozók haja égnek állt a rémülettől, amikor meglátták az összeomlott rácsokat. A következő pillanatban azonban megnyugodtak. A medve ugyanis lassú léptekkel szokásos köreit rótt ugyanazon az ötven négyzetméteres területen belül, amit eddig is megszokott. Hiába tűntek el a rácsok, számára továbbra is ott voltak. Elképzelni sem tudta, hogy létezhet egy tágasabb világ annál, amit eddig ismert.

„Jöjjetek utánam és kövessetek engem! Én emberek halászaivá teszek titeket!” – szólítja meg Jézus az első tanítványokat, a későbbi apostolokat a mai evangéliumban. Na szépen vagyunk! Tehát nem elég, hogy Jézus a pásztorról és a juhokról szóló példabeszédeiben jámbor és akarattalan bárányokhoz hasonlítja az embereket, akiket terelgetni, irányítgatni kell, most meg „halászokat” küld a nyakunkra, akik összefogdosnak minket, s akaratunk ellenére máshová telepítenek, mint ahol lenni akarunk. Ennyire nem veszi figyelembe, hogy szabad lények vagyunk, akiket nincs joga másoknak ide-oda vezetgetni, rakosgatni? Ha valaki a végletekig tekintetbe veszi az ember szabadságát, az éppen hogy Jézus. Ha nem ezt tenné, akkor fölösleges és értelmetlen lett volna a bűn minden terhét magára véve áldozattá lennie a kereszten. Másképp, egyszerű „erőszakkal” is meg tudta volna (vagy meg tudná) oldani, hogy semmi bűn ne történjen a világban. Ő azonban engedi, hogy az ember járja a saját útját, még ha az téves, pusztulásba vivő út is, és épp azért viseli el a botlásaink minden következményét, hogy megbocsáthasson és megadhassa az új és új kezdet lehetőségét. Igen, ha valaki ismeri és tiszteli az emberi szabadságot, akkor az az Isten. Ő azonban nem pusztán a jó lehetőséget látja benne, a függetlenség csodálatos eufóriáját. Ő látja és saját bőrén tapasztalja azt, amit előb-utóbb mi is mindnyájan megtapasztalunk: a szabadságot rosszul is lehet használni. A szabadság valóban egy nagyszerű lehetőség, de tévesen is élhetünk vele, s rossz döntéseink fájdalmas következményeit felelősséggel el kell viselnünk. Jézus pásztorai tehát nem olyan pásztorok, akik erőszakkal rugdosnák be a juhokat az akolba, hanem akiknek ismerős hívó, bátorító hangja a biztonság és a jó legelők reményét adja a fenyegetettségben és hasztalan kóborlásban kifáradt juhoknak. Jézus halászaik nem olyan halászok, akik a lételemüket jelentő víztől fosztják meg a halakat, hanem akik – ha az ember önként betér a hálójukba –

egészségesebb és táplálóbb vizekhez visznek, mint amiben már fulladozva vergődünk.

Az embernek igenis szüksége van ilyen pásztorokra és ilyen halászokra. Nem tudjuk mi mindig olyan tökéletesen, mi is az igazán jó számunkra és milyen úton is kereshetnénk a boldogságot. Ha pedig már utat tévesztettünk és a sötétségben vergődünk, nagyon is jól jön valakinek a segítsége, aki tisztábban lát, mint mi, aki tudja, merre van a helyes irány. Nem vagyunk mi hírül sem annyira önállóak, függetlenek, befolyásolhatatlanok, mint amilyennek olykor képzeljük magunkat. Kisebb-nagyobb mértékben mindenkire hatással vannak emberek, s az a nem mindegy, hogy milyen emberek és milyen hatással! Érdekes talán, hogy épp ebben a szabadságát, függetlenségét teli torokból harsogó társadalomban találkozunk legtöbbször sikeres manipulációkkal, melyeknek nagy része ráadásul rosszindulatú.

A legelő és a víz sem mindig a legtisztább, ahol élünk! Nem biztos, hogy jelenlegi „világunk” a legjobb és legboldogítóbb számunkra, bármennyire is azt szoktuk meg. A legelő lehet kopár, a víz lehet mérgezett! Nem is ritka ez manapság. Milyen fájdalmas látni, amikor emberek egyre nagyobb sokasága „beleszokik” a rosszba, megalkuszik vele, s egy idő után már szinte el sem tudja képzelni, hogy lehet valami jobb, teljesebb, boldogítóbb, mint ahogyan most működik. Számos fiatal nyilatkozik úgy, hogy a házasságnak nincs értelme. Miért mennék férjhez, miért nősnék meg, amikor közel s távol egyetlen jól működő házasságot sem látni?! Ne is vágjunk bele, akkor kevésbé csalódunk! Hány és hány dolgozó ember alkuszik meg a munkahelyén a korrupcióval, egymás fúrásával, a kíméletlen könyökléssel. Hiába, ilyen ez a világ! Nem lehet ebből kiszállni, nem lehet másképp érvényesülni. Az a jó – legalábbis az a kifizetődő – ha én is így teszek. Hogy a hangulat szinte elviselhetetlen a munkahelyen, az persze más kérdés, az már vele jár! A beteg, szenvedő idősök sokszor várják, sőt siettetik is a halált. Nem azért, mert az utána következő boldog örök életben reménykednek, hanem épp azért, mert már változhatatlannak ítélik sorsukat, s azt akarják, hogy „mindennek vége legyen”. Igen, nagyon-nagyon sok kortársunk rója a maga bús köreit a szűk kis ketrecében, amiről azt hiszi, hogy ennyi az ő világa, csak ennyi lehet az ő világa! Nem tud remélni abban, hogy lehet teljesebb az élete, hogy lehet értékesebb emberként élni, lehet jobb ő maga és a másik ember is. Főként pedig nem tud remélni a boldog örökkévalóságban, az Isten Országában, ahol minden evilági korlát leomlik. Az ilyen emberek átterelgetése a kopár sziklákról a dús legelőkre, áthalászása a mérgezett posványból a tiszta, mély vizekbe nem jelenti a szabadság sárba tiprását. Sőt!

Krisztus emberhalászai a teljesebb, boldogabb életre akarnak eljuttatni minket. Ők nem önjelölt „megmondóemberek”, akik mindenféle megbízatás nélkül a saját igazságaikat hirdetik. Ők olyan valakik, akik szintén a „juhok és a halak” közül valók, akik hagyták magukat szabad döntéssel vezetetni Krisztus által. Akik engedték, hogy bekerítse őket az a háló, amely a mélységes tenger

tiszta vizébe vitte át őket. Ne féljünk meghallani Isten hívó, szeretetteljes szavát az evangélium hirdetőitől! Örüljünk annak, hogy nem kell végérvényesen megelégednünk azzal a szűk kis világgal, azzal a szűkös kis boldogsággal, amit az Istent megtagadó emberiség tud magának kigürcölni! Merjünk hinni a lét teljességében, s merjünk hinni abban is, hogy Krisztus életmódját, tanítását követve már ezt a földi életet is tehetjük jobbra és szebbé, mint amilyen most!